

В заседателната зала дойдоха още няколко души, които бяха юристи. Те прочетоха превода на оставените от Ерис Ликт документи.

- Не виждам основание за издирване на лица, които според написаното тук, не са дори земни жители – каза единият от юристите.

- Написаното тук трябва да бъде доказано – каза друг от юристите, - само по себе си то не представлява доказателство.

- Дори и да представляваше доказателство – каза трети от юристите, - действията, в които са обвинявани тези лица по никакъв начин не са свързани с нарушение на законите на България, Европейския съюз или други страни членки на ООН.

- Доколкото разбирам – каза четвърти от юристите, - едно от обвиненията е за въздействие върху съзнанието, което е много неясно. Пред наш съд такова обвинение не може да мине лесно, ако няма сериозни доказателства. И понеже не са споменати специални средства за такова въздействие, мога да заключа, че е извършено чрез свръхестествени способности от споменатата Драгица Жупан.

- Да – потвърди пети юрист, - за такива твърдения е необходима експертиза от вещи лица в тази област, което на практика ги прави несъстоятелни. Повредите на системата за управление и навигация и принудителното приземяване на кораба може да се дължат на грешка на екипажа, на техническа повреда или и на двете. В тези документи не е написано въз основа на какви факти и доказателства са описани събитията и действията на споменатите лица.

- Друг въпрос е – каза първият юрист, - че те ни поставят ултиматум да издирим, заловим и им предадем тези лица. Доколкото разбрах, те не молят, а нареждат да направим това. Има, следователно, непризнаване на нашия суверенитет. Бих препоръчал в такъв случай да се предприемат мерки по защита на суверенитета ни.

- И какви да бъдат те? - попита полковник Донев.

- Вие сте военни, вие ще прецените – вдигна рамене първият юрист.

- Аз, като представител на Министерството на отбраната – каза Петров, - нямам пълномощия да предприема каквито и да било военни действия във връзка с това. Военното разузнаване е изпратило доклад до министъра, с който се запознах. В него наистина има обезпокоителна информация. Корпусът на кораба-майка е непробиваем и с най-мощното оръжие, с което разполага НАТО, т.е. управляема ядрена ракета. Освен това, използването на такива оръжия би предполагало предварителна евакуация на цялата Варненска област, не само на град Варна. В същото време, оръжията, с които разполага корабът-майка, са с огромна унищожителна мощ – те могат за секунди да сравнят България със земята.

- Искате да кажете, че сме заложници на някакви луди? - извика представителят на община Варна.

Петров го погледна безизразно и каза:

- Като представител на Министерството на отбраната съм предприел съответните стъпки по информиране на министъра и президента. Какво ще бъде тяхното решение, не мога да гадая.

- Мен не ме интересува какво ми приказвате! – развика се представителят на общината. - Като представител на община Варна настоявам армията да

защити мирното население! Не може някакви си тук извънземни да заплашват толкова невинни хора!

- Господин... не ви знам името – бавно започна Петров, - най-отговорно ви заявявам, че съм уведомил министъра на отбраната и президента за сложилата се ситуация. Те са компетентни в случая да предприемат адекватни стъпки по решаване на проблема. До момента не съм получил отговор, но, предполагам, в най-скоро време ще бъдем наясно как да действаме. Освен това, България, като член на Евросъюза и НАТО, е тройно защитена от посегателства срещу суверенитета ѝ.

- Не знам за коя България ми говориш – продължи емоционално представителят на общината, - защото ми е ясно, че София е защитена не тройно, а петорно, докато ние тук сме изложени на смъртна опасност благодарение на некомпетентните ви действия! Готови сте да жертвате един провинциален град, и то не кой да е, а втория по големина град в страната!

- Третия – поправи го Петров.

- Втория – настоя представителят на община Варна, - защото и статистиката ви е фалшива.

- Господин... не ви знам името – пак бавно заговори Петров, - тук не е кръглата маса отпреди двайсет и пет години, за да се надприказваме и да се правим на популисти. Сега сме длъжни да спазваме закона и да не предприемаме стъпки без одобрението на повисшестоящите. Пак повтарям, предприел съм необходимите стъпки и се очаква в най-скоро време реакция от Министерството и президента.

- Господа – извиси се гласът на полковник Донеv, - не отричам, че ситуацията е критична. Никой от нас не си е представял, че първата ни среща с по-развита извънземна

цивилизация ще бъде при такива трагични обстоятелства. Застрашен е не само един от най-големите ни градове и цялата област с население половин милион души, а бих казал, и цялата страна, дори Балканите, Европа, Земята. Не става дума за обикновен космически кораб, а кораб-майка с дължина трийсет километра, с огромен екипаж, с унищожителни оръжия на борда и огромно количество по-малки кораби совалки, притежаващи много по-големи маневрени способности от най-добрите бойни самолети на Земята. Господинът, представител на общината, е напълно прав. Екипажът на този кораб е взел града за заложник. Те имат огромно военно преимущество и затова единственото правилно решение е да протакаме преговорите и да молим за отлагане. Да се държим твърдо, но гъвкаво и да печелим време.

Докато течаха разговорите в заседателната зала, аз разговарях със Сидо Йинкс по скайпа.

Аз: Имаш ли представа какво смятат да правят хората на Ерис Ликт?

Сидо Йинкс: Усилено се опитват да възстановят системата. При първа възможност ще излетят.

Аз: А защо ултимативно искат Миро, Драгица и Физор Апс?

Сидо Йинкс: Опитват. Ако се уплашат вашите управници, може и да мине номерът им. На това разчитат. Но ако питаш мен, не смеят да използват сила, защото нямат разрешение от Алтре Мунс. И няма да получат. Защото населението на Алтре Мунс се смята за преселници от Земята. Затова Земята е с особен статут на защитена планета.

Аз: Значи, те са длъжни да ни защитават, а не да ни нападат?

Сидо Йинкс: Да.

Аз: Може би разговорът трябва да протече в тази насока?

Сидо Йинкс: Няма как.

Аз: Защо?

Сидо Йинкс: Ерис Ликт е с промит мозък и няма да се съгласи да се говори на такава тема. Ще си повтаря едно и също. Но е вярно и това, че няма да посмее да използва военна сила.

Аз: А ако все пак прибегне до такава?

Сидо Йинкс: Миро има копие от ядрото на операционната система. Почти съм осъществил контрол над кораба.

Аз: Майтапиш се.

Сидо Йинкс: Все още, да. Но след половин-един час, ще бъде сериозно. Може би ще се нуждая от помощта ви.

Аз: Ако можем.

Сидо Йинкс: Адон ще може. Трябва да ги зашемети и аз ще ги прибера в хангара.

Аз: Това са само четирима офицери. А екипажът е огромен.

Сидо Йинкс: Така е, но другите не са с промити мозъци и ще искат нареждания от Алтре Мунс.

Аз: Планът ти е малко рискован.

Сидо Йинкс: Да, но нямаме друг избор.

Адон, която следеше разговора ни, ме докосна леко по рамото и ми направи знак, че одобрява.

- Скоро ще дойдат – каза тя. - Усещам ги.

След секунди четиримата офицери от кораба-майка се появиха в средата на залата за заседания. След това спокойно заеха местата си. Ерис Ликт ме погледна и каза:

- Мога ли да говоря с вас?

Погледнах полковника. Той кимна в знак на съгласие.

Приближих се до Ерис Ликт. Той придърпа един стол и ме покани да седна.

- Смятам, че сте наясно кои сме – каза той.

- Не – отвърнах аз.

- Не е необходимо да се преструвате – продължи той. - Нашите служби ви следят от известно време. Към вас няма да предявим обвинения, ако ни сътрудничите.

- Не сте достатъчно ясен – казах аз. - Не разбирам за какви служби и какво следене става дума.

- Добре – кимна Ерис Ликт, - ще бъда по-конкретен. Тримата офицери, които са с мен, са от военното контраразузнаване. Те лично участваха в залавянето на Хронхра. Техните екипи обаче изчезнаха безследно. Знаем, че вие имате информация за това.

Погледнах към Адон, която сега беше отдалечена от мен. Малко се обезпокоих да не ме телепортират на кораба си. Адон ме успокои с притваряне на очите.

- Няма как да имам – поклатих глава.

- Добре – съгласи се Ерис Ликт, - но вашата придружителка има.

- Едва ли – усмихнах се аз.

- Добре – каза Ерис Ликт. - Ще поговорим по-късно. Помислете си.

Аз се върнах при Адон. Тя не ме попита нищо, но видях, че беше разговаряла със Сидо Йинкс по моя скайп. Беше запозната с целия ми разговор с Ерис Ликт.

След малко Ерис Ликт попита:

- Заловихте ли търсените лица?

- Не е възможно за два часа – отговори полковник

Донев. - И освен това, няма орган, който да се заеме с това.

- Защо? - учуди се Ерис Ликт.

- Защото никое министерство не поема случая – обясни полковникът.

- Аз не искам някое министерство да поеме случая – каза Ерис Ликт. - Просто ви наредих да изпълните искането ми.

- Господин Ликт – наблегна полковникът, - вие сте командир на кораба-майка. Предполагам, че над вас има по-старши от вас.

Ерис Ликт кимна.

- И над тях също има по-старши, нали? - продължи полковникът.

Ерис Ликт пак кимна.

- Виждате колко сложно е организирана всяка държава – заключи полковникът. - Ако приема, че съм длъжен да изпълня заповедта ви, няма на кого да заповядам, защото онези, които трябва да задействат процедурата, са по-старши от мен и не мога да им заповядам. Следователно, вие не преговаряте с лица, които могат да осъществят на практика вашето искане.

- Вие разигравате ли ме? - изрече Ерис Ликт с каменно лице. - Знаете, че мога да приложа цялата мощ на нашите оръжия, за да ви накарам да изпълните искането ми.

- Не мога да повярвам – спокойно каза полковникът, - че представители на една толкова развита цивилизация ще заплашват по такъв начин.

